

opusdei.org

Prelatens brev (februari 2009)

De små och stora motgångarna, dagens små obehag, är tillfälle för att betrakta Kristus på korset. Hoppet och kärleken som mynnar från den hängivenheten är temat för brevet av Opus Deis prelat.

2009-02-14

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Bönen är och kommer alltid att vara det första vapnet för att uppnå denna

Guds gåva som är de kristnas enhet. Vi har försökt att använda det särskilt de senaste veckorna med anledning av böneveckan för enhet, som detta år, tillägnat den helige Paulus, har varit särskilt viktig. I Opus Dei ber vi dessutom varje dag, enligt den helige Josemarías rekommendation, *pro unitate apostolatus* och ber Gud att de som åkallar Jesu Kristi namn och erkänner honom som Herre så snart som möjligt kan bli en enda hjord under en enda herde.[1]

Nu vill jag påminna er om att hela det apostoliska arbetet, och därför även arbetet till förmån för de kristnas enhet, bör, tillsammans med bönen, ledsagas av generös och glädjefull bot, som förenar oss innerligt med Jesus Kristus. Låt oss inte glömma bort att Jesus Kristus på korset har återlöst oss från våra synder och har öppnat upp vägen för att identifiera oss med honom.

Vår Fader brukade upprepade gånger säga att självtukten är ***sinnenas bön.***[2] Vi bör älska Kristus på korset och, utöver vår personliga frivilliga bot, dela våra små och stora motgångar med honom, glada över att få kunna delta i uppbyggandet av Kristi mystiska kropp, som Aposteln lär: *Nu gläder jag mig över att få lida för er. Vad som ännu fattas i Kristi lidanden, det lider jag i mitt eget kött, för hans kropp, som är Kyrkan.*[3]

På många platser förstår man inte det renande och medåterlösande värde som lidandet innebär när man accepterar och uppoffrar det i förening med Jesus Kristus . Den helige Josemarías tanke i en av stationerna i *Korsvägen* är högst aktuell: ***Överallt förnimmer man i sin omgivning ett slags rädsla för korset, för Herrens kors. Det beror på att man har börjat kalla alla obehagliga saker som händer i livet för kors istället för att bära***

dem som Guds barn, ur ett övernaturligt perspektiv. Man tar till och med bort de kors som våra förfäder placerade ut längs vägarna...! Genom Kristi lidande upphörde korset att symbolisera straff och blev ett segertecken. Korset är Frälsarens sinnebild: "In quo est salus, vita et resurrectio nostra", i det finns vår frälsning, vårt liv och vår uppståndelse.[4]

Jag inbjuder er att fördjupa er i dessa ord, särskilt de kommande veckorna, då vi förbereder oss att fira den 14 februari, en tacksägelsedag i Opus Dei eftersom det är årsdagen av två grundande datum, och även under månadens sista vecka, med anledning av Fastan. Med hänvisning till dessa grundande stunderna – början på det apostoliska arbetet med kvinnor 1930 och på det heliga Korsets prästsällskap 1943 – fylldes vår Fader med tacksamhet till Gud. I det faktum att dessa två händelser i

Opus Deis historia ägde rum på samma datum, fast olika år, upptäckte den helige Josemaría ett särskilt tecken på Guds försyn.

Å ena sidan såg han i detta sammanträffande ett bevis på den väsentliga enheten mellan de olika delar av Guds folk som utgör Verket. Samtidigt förstod den helige Josemaría med ny klarhet att Kristus på korset bör leda alla och var och en av de aktiviteter som Opus Deis medlemmar utför. I augusti 1930 hade Herren fått honom att förstå att han ville att Guds män och kvinnor satte korset på toppen av all mänsklig verksamhet genom sitt helgade och helgande yrkesarbete. Denna gudomliga vilja bekräftades den 14 februari då Herren, som vår grundare underströk, ***ville kröna sitt Verk med det heliga Korset.***

Det djupa teologiska, andliga och apostoliska samförstånd mellan

lekmän och präster som har kännetecknat Opus Dei sedan dess början fick sin rätta juridiska form då Påven Johannes Paulus II upprättade det som personalprelatur. Låt oss tacka den heliga Treenigheten för effektiviteten i detta organiska samarbete mellan präster och lekmän i Kyrkans uppdrag *pro mundi vita*,^[5] för världens frälsning.

Med anledning av dessa årsdagar sade den helige Josemaría vid ett tillfälle: ***jag trodde att det bara skulle finnas män i Opus Dei. Det är inte så att jag inte tyckte om kvinnor – jag älskar Guds Moder djupt, jag älskar min mor och era mödrar, jag älskar alla mina döttrar, som är en Guds välsignelse över hela världen – men före den 14 februari 1930 visste jag ingenting om er existens i Opus Dei, även om mitt hjärta slog för att i allt göra Guds vilja.***

***När jag den där dagen avslutade
mässfirandet visste jag redan att
Herren önskade ha den kvinnliga
avdelningen. Efteråt ville han den
14 februari 1943 kröna sin
byggnad med korset: det heliga
Korsets prästsällskap.[6]***

Han riktade sig särskilt till kvinnorna
i Verket då han tillade: ***mina
döttrar, ni har ett prästerligt
sinnelag, upprepar jag med den
helige Petrus: vos autem genus
electum, regale sacerdotium, gens
sancta, populus acquisitionis (1 Pet
2:9), ni är ett utvalt släkte, kungar
och präster, ett heligt folk... Ni har
dessutom det privilegiet att Gud
utvalde en kvinna som sin heliga
Moder: hon som alltid är jungfru,
vår heliga Moder Maria, som stod
upprätt vid Korset, stark och
kärleksfull. Av henne kan ni lära
er att vara medåterlösare (...).***
***Med er längtan att tillbe Gud, att
sona, att tacka och att anropa om***

hjälp tillägger ni det som saknas i Kristi lidande, som den helige Paulus säger: et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia (Kol 1:24). Och Herren, som är Guds sårningsman (ni kommer ihåg liknelsen väl), tar er i sina blodiga händer som två nävar vete, trycker ihop er och kastar er i luften så att ni sprids över hela jorden. Ni är Herrens välsignelse. Ni är Herrens frukt, och med hans hjälp kan ni göra vadsomhelst.[7]

Det prästerliga sinnelaget kännetecknar alla kristna. Det har ingjutits i oss genom dopet och konfirmationen. Gud vill att det alltid är aktivt inom oss, ungefär som människans själ i varje stund ger kroppens olika lemmar liv med sin kraft. Låt oss alltid hålla denna prästerliga anda levande. Den bör vara som hjärtats slag för oss: en

andlig kraft som leder till föreningen med den korsfäste och uppståndne Jesus, med önskan att helt och hållet vara hans redskap för att frälsa människor. Hur påverkar det heliga Mäsoffret dig under din dag, i ditt arbete, i din broderlighet, i ditt apostolat? Växer din kärlek till Herrens lidande varje dag? Känner du behovet att göra bot i din själ?

Mina döttrar och söner, det var denna månad då vår Fader, driven av en kärleksimpuls som han inte kunde hålla tillbaka, riktade till Herren medan han gav den heliga kommunionen till systrarna i kyrkan som tillhörde Patronato de Santa Isabel följande ord: ***jag älskar dig mer än dessa***. Då hörde han Guds trängande ***förebråelse: kärleken visar sig i gärningar och inte i vackra ord***^[8]: en uppmaning om att inte ge vika i den bön och uppoffring som redan förtärde hans själ.

Den helige Paulus erfarenhet, en man som älskade korset och var full av iver för att frälsa världen, bör upprepas i varje troende. Påven Benedikt XVI har ofta påmint om det under detta Paulusår. **För den helige Paulus** – sade han under en audiens – **har korset en grundläggande förstaplats i mänsklighetens historia. Den utgör en central punkt i hans teologi, eftersom ordet kors betyder samma sak som *frälsning som nåd* given åt hela skapelsen. Korset är det mest väsentliga och viktiga ämnet i Aposteln förkunnelse.**[9]

Den helige Paulus avstår aldrig från att predika om behovet av korset, inte ens i de städer – som t.ex. Korinth – där en stark hedonism rådde. Låt oss inte förbigå detta konkreta föredöme, som vi alla bör efterlikna, särskilt i tider som idag. *Talet om korset*, förkunnade Aposteln utan falskt mänskligt hänsyn, är en

dårskap för dem som går förlorade, men för oss som räddas är det en Guds kraft (...). Gud beslöt att genom dåskapen i förkunnelsen rädda dem som tror. Judarna begär tecken och grekerna söker vishet, men vi förkunnar en Kristus som blivit korsfäst, en stötesten för judarna och en dårskap för hedningarna.[10]

Idag som alltid är behovet stort att uppmana människor att lyssna på dessa sanningar som uttalades på ett så tydligt och samtidigt så optimistisk, energiskt och hoppfullt språk. **Aposteln vill påminna inte bara korintierna eller galaterna utan oss alla att den Återuppståndne alltid är den som korsfästes. Korsets "stötesten" och "dårskap" har sin rot i just det faktum att där det bara verkar finnas misslyckande, smärta och nederlag, där finns kraften i Guds gränslösa kärlek, eftersom korset är ett uttryck för kärlek, och**

kärlek är den sanna kraft som avslöjas just i denna skenbara svaghet.[11]

Kärleken till Kristus förklarar Saulus utomordentliga styrka för att föra det kristna budskapet över hela världen. **Många framställer Paulus som en stridslysten man som strider med ordet som svärd. Visserligen saknades det inte tvister på hans väg som apostel. Han sökte inte någon ytlig samstämmighet (...). För honom var sanningen alldeles för stor för att kunna offras i syftet att nå yttre framgång. Den sanning som han hade erfarit i mötet med den Uppståndne förtjänade gott och väl för honom kamp, förföljelse och lidande. Men det som motiverade honom längst ner i djupet var det faktum att han var älskad av Jesus Kristus och hans önskan att förmedla denna kärlek till andra. Den helige Paulus var en människa som kunde älska, och**

alla hans gärningar och lidanden kan bara förklaras utifrån denna kärna. De väsentliga begreppen i hans förkunnelse kan bara förstås på denna grund.[12]

Med dessa rader beskrivs på ett fulländat sätt drivkraften bakom det prästerliga, apostoliska sinnelag som vi alla bör främja. I dem genljuder några andra ord som Aposteln skrev: *caritas Christi urget nos*,[13] Kristi kärlek lämnar oss inget val. Och dessa: *Ty att jag sprider evangeliet är inget att vara stolt över, jag är ju tvungen till det. Ve mig om jag inte förkunnar evangeliet!*[14] En brinnande iver att vara Kristi bud trogen – samma bud som alla kristna fått – ledde Paulus att otröttligt resa överallt och tala om Jesus utan att hålla räkning på de mödor och uppoffringar som det innebar att uppfylla sitt uppdrag. Samma iver drev på de första kristna. ***Där går alla fram*** – påminde den helige

Josemaría i stunder av allvarlig religiös förföljelse – *med sin renhet, för att rengöra den hedniska världens smutsiga och grönaktiga pöl (...). Med förvåning börjar det romerska samhället se unga män, starka i kropp och själ, bli apostlar för den nya tron; de har inte skiljt sig från världen, och inget skiljer dem från de andra, möjligtvis detta levande ljus som brinner i deras bröst. Det ser också jungfrurna som tillhör de romerska patricierfamiljerna och plebejer, som kröner sin oskuld med bot. De första konsekvenserna av ett uthålligt, oupphörligt apostolat, som flödar över av generositet och uppoffring börjar märkas; rakt igenom festens skrål, på amfiteatrarna och mitt i de vidriga banketterna hörs Kristi röst allt starkare.*^[15]

Ja, mina döttrar och söner: det är bara i Jesus Kristus som vi hittar

skälet till att tjäna andra människor, en tjänst som vi vill se växa mer intensivt varje dag, drivna av en djup iver. Om vi blir helt "galna" av kärlek till honom, som den helige Paulus, kommer inget hinder eller svårighet, vare sig yttre eller inre, att kunna stoppa vårt apostolat. Låt oss begrunda andra ord av den helige Josemaría, som frågade sig själv i apostelns spår: ***Var hämtade Paulus denna kraft? Omnia possum in eo qui me confortat!, allt förmår jag, för bara Gud ger mig denna tro, detta hopp, denna kärlek. Jag finner det mycket svårt att tro på att apostolat kan vara övernaturligt verkningsfullt, om det inte stödjer sig på och är fast grundat på ett liv i ständigt umgänge med Herren. Mitt i arbetet, ja, mitt i hemmet, mitt på gatan, med alla de problem som uppkommer dagligen, vissa större än andra. Där, inte någon annanstans, men med hjärtat***

försjunket i Gud. Och då kommer våra ord, våra handlingar - till och med våra brister! - att sprida den bonus odor Christi, Kristi väldoft som övriga människor nödvändigtvis kommer att märka: här finns en kristen.[16]

Om några få dagar, den 19 februari, är det datum då vår älskade don Álvaro hade sin namnsdag. Låt oss även följa denne Guds tjänares föredöme, i vars hjärta Gud så djupt inpräntade iveren att frälsa människor. Låt oss be för att hans helgonförklaringsprocess *iter* går smärtfritt. Utan att på något sätt föregå Kyrkans beslut, är vi säkra på att erkännandet av hans heroiska dygder kommer att vara ännu en drivkraft för många människor så att de bestämmer sig för att förvandla *alla ögonblick och omständigheter i sitt liv till tillfällen att älska Dig och tjäna Kristi rike.*[17]

Jag kommer även att ha glädjen att den 21 februari diakonviga två av era adjungerade bröder. Jag minns starkt den helige Josemarías önskan att kunna räkna med denna tjänst från hans adjungerade söner: han såg det aldrig bli verklighet på jorden, men hans bön och hans bot nådde himlen, och ni kan gott tänka er att ni är – att vi alla är – frukten av hans bön, som fortsätter i himlen, och av den generösa och glädjefulla bot som han gjorde när han levde med oss.

Igår tog den helige Fadern Benedikt XVI emot mig i privat audiens. Jag kan inte låta bli att tillägga dessa rader till brevet för att än en gång uppmuntra er att tacka för hans stora intresse och tillgivenhet samt för hans faderliga välsignelse för Prelaturens alla människor och apostoliska verksamheter. Låt oss be mycket för honom och för hans böneämnen.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+Javier

Rom den 1 februari 2009

[1] Jfr Joh 10:16.

[2] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 9.

[3] 1 Kol 1:24.

[4] Den helige Josemaría, *Korsvägen*, Station 2, punkt 5.

[5] Joh 6:51.

[6] Den helige Josemaría,
Anteckningar ur hans förkunnelse,
11/7 1974.

[7] *Ibid.* [8] Jfr den helige Josemaría,
Vägen, nr 933.

[9] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 29/10 2008.

[10] 1 Kor 1:18-23.

[11] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 29/10 2008.

[12] Benedikt XVI, Predikan vid invigning av Paulusåret 28/6 2008.

[13] 2 Kor 5:14.

[14] 1 Kor 9:16.

[15] Den helige Josemaría, Anteckningar ur hans förkunnelse, 26/7 1937.

[16] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 271.

[17] Jfr Bön för privat bruk till Guds tjänare Álvaro del Portillo.

.....

prelatens-brev-februari-2009/
(2026-02-23)